

Ramona Marin

Tot ce mi-am dorit
să-ți spun

LETRAS
Scrie. Publică.

I

Am simțit cum transpirația îmi curge pe tâmple, apoi spre bărbie și cum a sfârșit pe mâneca mea. L-am lăsat urcând în avion. El nu m-a văzut, dar eu eram acolo. El nu m-a mai văzut de doi ani, șase luni și patru ore, iar eu îl vedeam aproape zilnic. Am fost atâția ani, mereu, împreună.

Trecea zilnic prin fața geamului meu, pe acolo avea drum spre „treburile“ lui. Dacă stau bine și mă gândesc, așa l-am cunoscut. A trecut, într-o după-amiază, prin fața geamului meu. Eu fumam o țigară și m-a întrebat dacă am un foc. M-a rugat să cobor, să-l ajut să-și aprindă și el țigara și poate să îi țin companie. Era o zi nesfârșit de plictisitoare, nu aveam activitate și am coborât. Am stat la o țigară. Apoi alta și alta, până se făcu seară. Stătusem cu orele pe scările din fața blocului meu, povestind. El nu a mai amintit nimic de drumul lui, iar eu nu aveam oricum altă treabă. Nu am răs. Ne-am povestit

viața, fricile, tristețile și toată discuția noastră a avut o tentă sumbră, dar destinsă. Până la urma urmei eram doi străini, iar sufletul meu s-a simțit acasă lângă el. Se făcuse târziu, iar noi nu am avut un moment de liniște. Am vorbit mereu, am povestit, abordam fel și fel de teme, dar nimic banal ca „ieri a plouat“ sau „îmi place sa mănânc...“ și poate am fi povestit mai mult, dar începuse ploaia. Ne-am ridicat în același timp și am plecat. Nu ne-am spus nimic de rămas bun. Eu am intrat în scară, iar el doar a plecat. Nu l-am întrebat niciodată unde a plecat atunci sau unde ar fi trebuit să ajungă. Sau poate că el mă văzuse mai de mult și a găsit momentul să mă abordeze. Am crezut asta o bună bucată de timp. Avea cuvintele la el și părea că s-a gândit mult la ce subiecte să abordeze. Sau poate că așa a fost să fie. Nu am vorbit niciodată despre acea zi, nu știu de ce, dar nici nu voiam să știu. Toate frământările mele interioare i-au dat un aer de mister, iar relația ulterioară cu el a fost mai frumoasă decât orice poveste de dragoste citită sau văzută de mine. Poate și faptul că am lăsat lucrurile așa cum erau a contribuit la magia creată în jurul lui. Nu știu...

Am urcat scările și am ajuns în apartamentul meu. Locuiam singură de la șaptesprezece ani. Nimeni nu mi-a animat casa de atunci, iar acum, după mulți ani de singurătate, cineva m-a remarcat. Nu m-am uitat

la ceas, nu am nici cea mai mică idee cât era ceasul, știu doar ca era târziu și ploua. Ploua torențial, iar eu m-am așezat pe pat și mă uitam pe geam. Mă gândeam „ce s-a întâmplat?“. Am început sa rememorez toată convorbirea, iar atunci am realizat că nu știam cum îl cheamă. Nu știam câți ani are și nu înțelegeam de ce ne-am deschis sufletul unul în fața celuilalt cu așa mare lejeritate. Nu înțelegeam multe atunci, am realizat mai târziu că tocmai îmi întâlneam jumătatea, bucată lipsă din ființa mea. Inima mea deja știa asta, iar creierul refuza să conștientizeze. Mai târziu am realizat cât de norocoasă am fost că l-am întâlnit, puțini oameni au privilegiul acesta, puțini oameni chiar întâlnesc pe acel om care se potrivește perfect existenței lor.

Stăteam inertă pe pat refuzând să cred că ziua s-a încheiat. În imaginația mea, lucrurile încă se petreceau. Am adormit într-un final.

*

L-am lăsat să urce în avion, l-am privit cum își târaie bagajul după el. Nu avea multe. Un geamantan mare și o geantă de mână. Presupun că acolo era laptopul. Își petrecea mult timp în fața monitorului. Îi plăcea să se informeze, să cunoască cât mai multe, apoi își transpunea toate informațiile pe foi.

Adoram să stau în pat lângă el și să citesc ce scrisese în timp ce el învăța alte lucruri. Deși este un bărbat incredibil de deștept, repeta mereu „Nu știu nimic, trebuie să mai învăț!“ sau „uite cât de prost sunt! Asta nu am știut-o până acum“. Reținea ușor ce citea, iar când avea orele sale de cunoaștere făcea abstracție de tot din jurul său. Într-un timp îmi era frică să nu cadă în cealaltă extremă. Să uite de lumea exterioară, de mine, de familie sau prieteni. Dar nu a făcut-o. Este un om prea echilibrat, prea perfect... cel puțin pentru mine.

Se îmbrăca mereu în haine elegante, dar lejere. Gesturile lui erau ferme și am văzut în el o putere și o voință nemărginite. Știa să fie tandru, știa să pară „o stâncă“, știa când și unde trebuie să mă alinte și când și unde să mă dojenească. Avea seri în care ieșea cu băieții, dar nu la bar sau la alt chef, mergeau o noapte la pescuit, cu cortul. Nu am putut să-i înțeleg plăcerea, el o găsea ca pe o relaxare a minții și a trupului. Cu mine mergea în fiecare vineri la teatru. Indiferent de situație, vineri seara era rezervată pentru mine. Apoi luam cina la un restaurant. Îmi amintesc că am plecat o săptămână în Paris și, bineînțeles, vinerea ne-a prins acolo. S-a dat peste cap să găsească un teatru și l-a găsit! Am fost și ne-am respectat „tradiția“. Era tandru. Niciodată nu m-am plictisit de serile noastre de

vineri și niciodată nu scăzuse în intensitate plăcerea vizionării unei piese. Prima vineri de după despărțirea noastră a fost insuportabilă. Și acum este. În ciuda faptului că au trecut atâtea zile de vineri, nu am uitat o clipă unde ar fi trebuit să fiu. Un obicei format în ani este destul de greu de șters din simțuti. În prima vineri de după despărțire fusesem singură la teatrul unde obisnuiam să mergem împreună. L-am căutat cu privirea și l-am găsit. Se așezase cu două rânduri în fața mea. Pe tot parcursul piesei m-am uitat la el, ceea ce se întâpla pe scenă fiind doar pretextul adevăratei mele dorințe: să știu dacă mai însemn ceva pentru el. Se afla singur la teatru, într-o zi de vineri, la fel ca mine. Asta ar putea fi o dovadă de dor, nu? După spectacol am fost și în câteva restaurante, să-l caut, dar nu l-am găsit și m-am întors acasă să mămânc. Săptămâna următoare iar am fost la teatru, dar nu-l mai văzusem. Am mai mers încă doua sau trei săptămâni. Neavând rezultatele dorite m-am oprit din a mai merge. Seara în care am rămas acasă a fost cea mai urată seară de vineri, seara în care am conștientizat că povestea noastră se sfârșise...

În prima vineri în care nu am mai ieșit din casă, singură și tristă, încercam să-mi răspund la o singură întrebare: de ce ne-am despărțit?. Am fost într-o relație cu el cinci ani și șase luni. În ziua în care

Împlineam cinci ani și șase luni de relație a fost o zi de vineri. Nu îmi doream să avem altă seară, poate doar o cină mai deosebită, așa că luasem biletele pentru teatru, mă pregătisem și așteptam să vină de la muncă. Țin minte perfect cu ce eram îmbrăcată: aveam o cămașă albă cumpărată sepecial pentru acea zi. Cămașă pe care nu am mai purtat-o niciodată de atunci. Purtam o pereche de pantaloni negrii ce au avut aceeași soartă: blocați pe un raft al dulapului, fără să mai vadă lumina zilei. Părul îl aveam prins într-un coc lejer, atât de lejer încât mi-a luat o oră doar să-l fac să arate așa cum vreau. Atent aranjată m-am așezat pe canapea, așteptând să vină. Îmi trimisese mesaj că s-a invitat o problemă și mai întârzie, iar eu l-am înțeles. Am făcut toate pregătirile: pusesem biletele în geantă, am ascuns cadoul aniversar într-un sertar din cameră, făcusem fursecuri și îl așteptam cuminte pe canapea. Nu i-am trimis mesaje, nu l-am sunat. În tot timpul în care am fost împreună niciodată nu mă mințise, cel puțin nu știu eu să o fi făcut. Timpul trecea, piesa începuse, iar eu deveneam mai stresată și mai îngrijorată. Stăteam cu telefonul în mână, verificând dacă mi-a mai scris, uitându-mă la ceas, calculând cât timp a trecut de când m-a anunțat că întârzie și, brusc, se aude ușa. Răsuflu ușurată și merg nerăbdătoare în hol, iar el mi-a zâmbit încordat și mi-a spus să

mergem, dar nu m-a sărutat. Atunci mi-a dat de gândit pentru prima oară.

Noi am fost un cuplu destul de monoton pentru lumea exterioară relației. Aveam mereu aceleași obiceiuri, iar eu mă simțeam minunat în monotonia noastră. Poate despre asta este dragostea. Nu am căutat să facem mereu lucruri noi, mă simțeam fericită să fiu doar lângă el, nu conta unde sau ce făceam. Mă simțeam împlinită doar să mă uit la el cum învață și stă absorbit de cunoaștere. Eram fericită cu tot ce însemna el...si acum aș fi...

Cum spuneam, eram un cuplu monoton cu obiceiuri fixe. Mereu când intra pe ușă eu îl întâmpinam, el mă săruta, apoi se descălța și după își dădea haina jos și o așeza frumos în cuier. În acea seară nu m-a sărutat, doar mi-a spus „hai să mergem“. Ne mutasem împreună după șase luni de relație, iar de cinci ani aveam aceeași rutină. De cinci ani lucrurile se învârteau la fel, în același ritm, cu aceeași intensitate, iar când o roțiță merge altfel, îți artage atenția. Mereu ajungeam înaintea lui acasă, mereu îl întâmpinam când ajungea și el, mereu primul lucru pe care îl făcea era să mă sărute, indiferent de circumstanțe. Când ceva se schimbă brusc, te îngrijorezi. În acea seară ajunsese acasă, deschise ușa și mă aștepta să mă încălț. Nu m-a ținut

de mană cum obișnuia și am ajuns la al doilea act al piesei. În mașină, în drum spre piesă, fusese nervos și a condus agresiv. Nu obișnuia să facă asta. L-am întrebat ce-l frământă, ce s-a întâmplat, dacă totul este în regulă. Mi-a spus apăsător că-l stresez. Nimic caracteristic lui și totul prea brusc. Cu prea puțin timp în urmă mă îndrumase liniștit să mergem, ca în mașină să-mi vorbească răstit și apăsător... Sistemul relației noastre perfect armonios se schimbă, era haos dintr-o dată, nimic nu se mai învârtea cum trebuie, iar respirația mea se tăia. Îmi era frică de el și nu pentru că ar fi fost un om violent. Nu, nici cu toate schimbările lui nu m-ar fi lovit. Mă temeam de el pentru că avea atât de multă putere asupra psihicului meu. Orice făcea, orice i se întâmpla, eu sufeream. Relația cu el a fost perfectă, atât de perfectă încât am ajuns să-l prețuiesc și iubesc mai mult decât pe mine sau orice pe lume. Starea lui de spirit mă îngrijora, mă măcina, iar el știa. Sunt sigură că știa că-mi face rău. Este prea deștept să nu-mi fi putut recunoaște suferința și dependența emoțională. Stăteam în dreapta, în mașină, gândindu-mă la atât de multe variante și explicații ale comportamentului lui, însă nici măcar o secundă nu m-am gândit că acelea vor fi ultimele noastre ore ca și cuplu.

După piesa de teatru am plecat la restaurant. Făcuse el rezervarea în timp ce conducea spre teatru. La restaurant am început să plâng, nu doar pentru că ceva nu era în regulă și că nu înțelegeam de ce se comportă așa cu mie, ci și pentru că era aniversarea noastră iar el părea că a uitat. De când ne cunoaștem ne sărbătoream dragostea la fiecare șase luni. Mereu. Mi-a ignorat lacrimale cu desăvârșire. Când am ajuns acasă m-a rugat să-mi fac bagajul și să plec. Atât. S-a întors să iasă din apartament pentru a-mi lăsa timp să fac ceea ce mi-a spus. M-a abandonat. Am fugit după el și m-a împins. M-a rugat să nu fac o scenă, că vrea să plec... Mi-a spus atunci că va părăsi și el țara într-un an și șase luni...

Am plecat, m-am întors în apartamentul meu complet dezorientată. Am fugit cu un taxi dintr-un cămin perfect călduros și armonios într-un apartament rece, întunecat și pustiu. Am făcut ce îmi ceruse cu lacrimi în ochi, mecanic mi-am strâns lucrurile, nu mai eram capabilă nici să mă gândesc la ceva. Nu am realizat, aveam impresia că visez. Ajunsesem în apartamentul meu, trântisem bagajul pe jos și mă dusesem să dorm. A doua zi, când m-am trezit singură și nu în apartamentul lui, am început să plâng. Am plâns isteric, mi-am verificat telefonul iar ultimul mesaj era cel de la el că întârzie, ultimul apel era la taxi. Plecasem de la el cu un geamantan,

iar după trei zile îmi trimisese și restul lucrurilor. Prin harababura de lucruri găsisem și cadoul pentru el, nedesfăcut. Mi l-a trimis înapoi și nici nu a fost curios să-l deschidă. L-am aruncat.

Acum iată-mă aici. În aeroport. Am stat toată ziua aici, să-l văd, să știu unde pleacă. M-am interesat de toate cursele de azi, sunt câteva destinații ce s-ar potrivi cu sosirea lui în aeroport: China, Canada sau Italia. Nu știu nimic mai mult și nu-mi pot imagina care ar fi a lui, la fel cum nu-mi pot imagina ce am făcut, cine sau ce a intervenit, ce ne-a distrus. Sper că într-o zi să-mi explice. Ultima oară când am vorbit cu el a fost în scară, când m-a rugat să nu fac gălăgie. După ce m-a împins în casă l-am ascultat, cuminte mi-am strâns lucrurile, am sunat la taxi și am plecat. Nu l-am mai căutat de atunci, nici el pe mine.

Mi-am aruncat cheile pe masă puțin dezorientată. Ce urmează acum? L-am avut lângă mine în tot acest timp, poate ne-am fi împăcat. Îl știam atât de aproape de mine, chiar dacă nu aveam garanția gândurilor lui măcar aveam o speranță. Îl mai puteam zări pe străzile aglomerate, îl mai vedeam trecând prin fața geamului meu. Paradoxal, drumul spre locul în care lucra trecea prin fața geamului meu. La fel și drumul spre prietenul lui cel mai bun sau magazinul lui preferat de îmbrăcăminte. Îl mai vedeam, trecea destul de des, niciodată nu l-am oprit și niciodată nu a ridicat privirea spre geamurile casei mele. Dar acum? Acum sunt părăsită a doua oară. A plecat fără explicații, fără să știu cum și unde am greșit, ce nu a mers. Poate mai putea fi reparat... A plecat la fel cum a apărut în viața mea: ca un străin.

Nimeni nu merita singurătatea! A fi singur este cel mai ucigător sentiment... a nu avea nici un chip uman cu care să vorbești, cu care să te sfătuiști, cineva căruia să-i spui că te doare sau că te bucuri. Cineva, oricine, care să știe că tu exiști pe acest pământ și că ai trăiri interioare. Nimeni nu merită singurătatea, iar oricât de mult m-aș gândi la cuvintele lui Shakespearean: „Învinge durerea, razi cât se poate, căci tot la zi ajunge și cea mai lungă noapte“ nu pot găsi nici o fărâmbă de speranță